

Judikatūras krājums

VISPĀRĒJĀS TIESAS SPRIEDUMS (pirmā palāta)

2021. gada 13. oktobrī*

Civildienests – Ierēdņi – Disciplinārlieta – Invaliditātes procedūras apturēšana uz disciplinārlietas laiku – Atstādināšana no amata – Invaliditātes procedūra, kurai pēc atstādināšanas no amata ir zudis priekšmets – Prasība atcelt tiesību aktu – Nelabvēlīgs akts – Pieņemamība – Labas pārvaldības princips – Pienākums ņemt vērā ierēdņu intereses – Acīmredzama kļūda vērtējumā

Lietā T-22/20

IB, ko pārstāv *N. de Montigny, avocate*,

prasītājs,

pret

Eiropas Savienības Intelektuālā īpašuma biroju (EUIPO), ko pārstāv *A. Lukošūtē*, pārstāve, kam palīdz *B. Wägenbaur, avocat*,

atbildētājs,

par prasību, kas ir pamatota ar LESD 270. pantu un ar ko tiek lūgts atcelt EUIPO 2019. gada 14. marta lēmumu, ciktāl, pirmkārt, ar to prasītājam ir piemērots sods – atstādināšana no amata, nesamazinot viņa pensijas tiesības, un, otrkārt, ar to galīgi tiek izbeigta viņa invaliditātes procedūra,

VISPĀRĒJĀ TIESA (pirmā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs H. Kanninens [*H. Kanninen*], tiesneses N. Pultoraka [*N. Póltorak*] un M. Stanku [*M. Stancu*] (referente),

sekretārs: P. Kullens [*P. Cullen*], administrators,

ņemot vērā tiesvedības rakstveida daļu un 2021. gada 9. marta tiesas sēdi,

pasludina šo spriedumu.

* Tiesvedības valoda – franču.

Spriedums¹

[..]

Tiesvedība un lietas dalībnieku prasījumi

- 22 Prasītājs cēla šo prasību, 2020. gada 13. janvārī iesniedzot prasības pieteikumu Vispārējās tiesas kancelejā.
- 23 Ar atsevišķu 2020. gada 16. janvāra dokumentu prasītājs lūdza piemērot anonimitāti, kā arī noteiktu datu nesniegšanu sabiedrībai atbilstoši Vispārējās tiesas Reglamenta 66. pantam. Šī anonimitāte viņam tika piešķirta 2020. gada 30. martā.
- 24 *EUIPO* iesniedza iebildumu rakstu 2020. gada 26. martā.
- 25 Prasītājs iesniedza replikas rakstu 2020. gada 20. jūlijā.
- 26 Procesa rakstveida daļa tika pabeigta pēc atbildes uz repliku iesniegšanas 2020. gada 1. septembrī.
- 27 Attiecīgi 2020. gada 9. un 22. septembrī *EUIPO* un prasītājs saskaņā ar Vispārējās tiesas Reglamenta 106. pantu lūdza organizēt tiesas sēdi.
- 28 2021. gada 29. janvārī Vispārējā tiesa (pirmā palāta) saskaņā ar Reglamenta 89. pantu nolēma uzdot prasītājam jautājumus rakstveida atbildes sniegšanai, uz kuriem viņš atbildēja noteiktajā termiņā.
- 29 Vispārējā tiesa 2021. gada 9. marta tiesas sēdē uzklusēja lietas dalībnieku mutvārdu paskaidrojumus un viņu atbildes uz tās uzdotajiem jautājumiem.
- 30 Prasītāja prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:
- atcelt apstrīdēto lēmumu, “ciktāl ar to ir atsauktas un galīgi izbeigtas jebkādas darba attiecības ar viņu, tostarp tā sekas attiecībā uz invaliditātes statusa piešķiršanas procedūras galīgu izbeigšanu”;
 - piespriest *EUIPO* atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.
- 31 Replikas rakstā prasītājs arī lūdz, lai Vispārējā tiesa attiecīgā gadījumā pieprasītu *EUIPO* statistisku pārskatu par lēmumiem un sankcijām, ko tas ir pieņēmis saistībā ar disciplinārlietām, kuras uzsāktas pret tā personālu.
- 32 *EUIPO* prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:
- prasību noraidīt;
 - piespriest prasītājam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

¹ Ietverti tikai tie šī sprieduma punkti, kuru publicēšanu Vispārējā tiesa uzskata par lietderīgu.

Juridiskais pamatojums

Par prasības priekšmetu un tās pieņemamību, ciktāl tā attiecas uz invaliditātes procedūras galīgu izbeigšanu

- 33 Lai novērtētu prasības pamatotību, vispirms ir jāprecizē tās priekšmets, jo lietas dalībnieki šajā jautājumā viens otram nepiekrīt.
- 34 Kā izriet no šī sprieduma 30. punkta un prasības pieteikuma, prasītājs būtībā lūdz atcelt apstrīdēto lēmumu ne tikai tajā daļā, kurā tas ir atsaukts, bet arī tajā, ar ko ir galīgi izbeigta invaliditātes procedūra.
- 35 *EUIPO* apgalvo, ka apstrīdētā lēmuma vienīgais mērķis ir atstādināt no amata prasītāju, nevis izbeigt invaliditātes procedūru, kurai pēc šīs atstādināšanas esot zudis priekšmets. Tādējādi, tā kā invaliditātes procedūra ir atšķirīga no disciplinārlietas, tā nav apstrīdētā lēmuma priekšmets un līdz ar to šīs prasības atcelt tiesību aktu priekšmets, līdz ar to visi iebildumi, kas vērsti pret invaliditātes procedūru, ir jānoraida kā nepieņemami. Tā tas esot it īpaši pirmā pamata, kas attiecas uz invaliditātes procedūras apturēšanas prettiesiskumu, kā arī otrā pamata pirmās daļas, kas attiecas uz disciplinārlietas saprātīga termiņa neievērošanu, gadījumā.
- 36 Konkrētāk, *EUIPO* uzskata, pirmkārt, ka no pastāvīgās judikatūras izriet, ka iestādes klusēšanu vien nevar pielīdzināt lēmumam, izņemot tādu skaidru normu esamību, ar ko ir noteikts termiņš, pēc kura beigām tiek uzskatīts, ka iestāde, kam ir lūgts paust nostāju, ir pieņēmusi šādu lēmumu, kurā ir definēts šī lēmuma saturs, bet tas tā neesot šajā lietā, jo nevienā tiesību aktā neesot paredzēts, ka lēmums par atcelšanu no amata netieši ietver lēmumu, ar kuru tiek izbeigta invaliditātes procedūra, kas iepriekš apturēta.
- 37 Otrkārt, *EUIPO* tiesas sēdē norādīja, ka prasītājam, iespējams, esot bijis jāapstrīd 2018. gada 16. februāra vēstule, ar kuru iecelēj institūcija paziņoja, ka tā uzsāks administratīvo izmeklēšanu, lai papildinātu *OLAF* konstatētos faktus. Proti, tā kā šī izmeklēšana notika pēc *OLAF* veiktās izmeklēšanas un tās rezultātā var tikt uzsākta disciplinārlieta, minētajā vēstulē bija netieši norādīts, ka invaliditātes procedūras apturēšana tiks saglabāta ne tikai minētās izmeklēšanas laikā, bet arī turpmākās disciplinārlietas laikā.
- 38 Treškārt, *EUIPO* uzskata, ka – pat pieņemot, ka prasītājs kopā ar 2019. gada 14. jūnija sūdzību ir iesniedzis administrācijai lūgumu Civildienesta noteikumu 90. panta 1. punkta izpratnē, lai turpinātu invaliditātes procedūru, un minētā administrācija uz to nav atbildējusi, – šis lūgums ir nepieņemams, jo, pirmkārt, tā iesniegšanas brīdī prasītājs vairs neesot bijis ierēdnis un, otrkārt, tas ticis iesniegts pēc saprātīga termiņa beigām attiecībā pret *OLAF* veiktās izmeklēšanas beigu datumu, proti, 2017. gada novembri. Turklāt, pat ja minētais lūgums būtu pieņemams, administrācijas atteikumu, kas ietverts lēmumā par sūdzības noraidīšanu, nevarētu apstrīdēt šajā tiesvedībā, jo prasītājs nav iesniedzis sūdzību par šo netiešo noraidījumu, līdz ar to tas esot kļuvis galīgs.
- 39 Prasītājs apstrīd šos argumentus. Vispirms viņš apgalvo, ka invaliditātes procedūra, kā izrietot no 2019. gada 26. aprīļa iekšējās piezīmes, tika pabeigta vienlaikus ar apstrīdētā lēmuma pieņemšanu. Turklāt, tā kā invaliditātes procedūras galīgai izbeigšanai pēc būtības nav autonoma rakstura salīdzinājumā ar apstrīdēto lēmumu, kas ir tā pamatā, šis lēmums esot tas, kas tieši un galīgi nosaka tās situāciju arī attiecībā uz invaliditātes procedūru. Tādējādi šis lēmums esot viņam nelabvēlīgs, jo ar to viņu atstādina no amata, viņu galīgi izslēdz no invaliditātes procedūras un

- atņem viņam jebkādu atalgojumu vai pabalstu. Prasītājs uzskata, ka tādējādi būtībā runa ir par aktu, ar kuru ir pieņemti vairāki lēmumi. Visbeidzot, šajā pēdējā minētajā aktā ir precizēts, ka, pirmkārt, pat atteikums pieņemt lēmumu var būt nelabvēlīgs akts un, otrkārt, šāda situācija līdzinās tām, kuras attiecas uz strīdiem amatā paaugstināšanas jomā. Turklāt attiecībā uz tiesas sēdē izvirzīto argumentu prasītājs atbild, ka viņš neesot varējis apstrīdēt 2018. gada 16. februāra vēstuli, jo šī vēstule esot tikai starpposma pasākums.
- 40 Šādos apstākļos Vispārējai tiesai ir jāpārbauda, vai, kā apgalvo prasītājs, *EUIPO* apstrīdētajā lēmumā ir ieņēmis nostāju arī par invaliditātes procedūru.
- 41 Šajā ziņā jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru nelabvēlīgs akts ir tāds akts, kas rada saistošas tiesiskās sekas, kuras tieši un tūlītēji var ietekmēt prasītāja intereses, konkrētā veidā grozot tā tiesisko stāvokli, jo šādu aktu ir pieņēmusi kompetentā iestāde un tajā ir pausta administrācijas galīgā nostāja (skat. rīkojumu, 2019. gada 20. decembris, *ZU/SEAE*, T-154/19, nav publicēts, EU:T:2019:901, 27. punkts un tajā minētā judikatūra). Šīs tiesiskās sekas ir jāizvērtē atbilstoši objektīviem kritērijiem, tādiem kā šī akta saturs, vajadzības gadījumā ņemot vērā tā pieņemšanas kontekstu, kā arī tā izdevējas iestādes pilnvaras (skat. rīkojumu, 2020. gada 13. maijs, *Lucaccioni/Komisija*, T-308/19, nav publicēts, EU:T:2020:207, 45. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 42 Turklāt pasākuma kvalificēšana par nelabvēlīgu aktu nav atkarīga no tā formas vai nosaukuma, bet to nosaka šī pasākuma būtība un it īpaši tas, vai tas rada saistošas tiesiskās sekas, kas var tieši un tūlītēji ietekmēt prasītāja intereses, būtiski mainot viņa tiesisko stāvokli (skat. rīkojumu, 2019. gada 17. decembris, *AG/Europol*, T-756/18, nav publicēts, EU:T:2019:867, 43. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 43 Pirmkārt, *EUIPO* gan pirmstiesas stadijā, gan tiesas procesā atzina, ka invaliditātes procedūrai lēmuma par atstādināšanu no amata dēļ ir zudis priekšmets, par ko turklāt liecina 2019. gada 26. aprīļa iekšējā piezīme. Konkrēti, lēmumā par sūdzības noraidīšanu iecelēj institūcija būtībā uzskatīja, ka, tā kā prasītājs vairs nebija Eiropas Savienības dienestā, viņam nebija tiesību lūgt uzsākt invaliditātes procedūru. Tā kā viņš pārtrauca pildīt savas funkcijas, šāda procedūra vairs nebija jāuzsāk, lai pārbaudītu, vai viņš ir vai nav spējīgs veikt minētās funkcijas.
- 44 Apstiprinājums tam, ka atcelšanas lēmums atņem invaliditātes procedūrai tās priekšmetu, ir uzskatāms par galīgās nostājas paušanu attiecībā uz tās iznākumu.
- 45 Otrkārt, ir jānorāda, kā to pamatoti apgalvo prasītājs, ka 2018. gada 16. februāra vēstule bija tikai starpposma pasākums, kas galīgi neatspoguļo administrācijas nostāju attiecībā uz invaliditātes procedūru. Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru, ciktāl runa ir par aktiem vai lēmumiem, kuru izstrāde notiek vairākās stadijās, it īpaši atbilstoši iekšējai procedūrai, apstrīdami tiesību akti principā ir tikai tie dokumenti, kuros šādas procedūras noslēgumā ir noteikta iestādes galīgā nostāja, nevis starpposma dokumenti, kuru mērķis ir sagatavot galīgo lēmumu (skat. rīkojumu, 2020. gada 13. maijs, *Lucaccioni/Komisija*, T-308/19, nav publicēts, EU:T:2020:207, 47. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 46 Tomēr jākonstatē, ka minētajā vēstulē bija skaidri precizēts, ka *OLAF* nav jālemj par medicīniska rakstura faktiem un ka tādējādi izmeklēšanas daļa attiecībā uz šo aspektu var tikt izbeigta tikai pēc pienācīgas medicīniskas pārbaudes veikšanas. Turklāt no uzklaušanās Disciplinārlietu kolēģijā protokola 54. punkta arī izriet, ka pati iecelēj institūcija ir apstiprinājusi, ka visi medicīniskie lēmumi attiecībā uz prasītāju ir jāpieņem ārstiem pēc medicīniskās pārbaudes un atbilstošas

procedūras, un tas ļauj secināt, ka *EUIPO* nav izslēdzis iespēju prasītāju pakļaut citai medicīniskai apskatei, lai pārbaudītu, vai patoloģija, no kuras viņš esot cietis, ir vai nav pierādīta. Tādējādi, ņemot vērā šos elementus, ir jāuzskata, ka 2018. gada 16. februāra elektroniskā pasta vēstule bija tikai starpposma pasākums saistībā ar invaliditātes procedūru.

- 47 Turklāt ir jānoraida *EUIPO* arguments, ka prasītāja 2019. gada 14. jūnija sūdzībā bija ietverts lūgums, kurš tika iesniegts, pamatojoties uz Civildienesta noteikumu 90. panta 1. punktu un kura mērķis bija panākt, lai tiktu turpināta invaliditātes procedūra, un kuru *EUIPO* esot netieši noraidījis un prasītājs to neesot pienācīgi apstrīdējis. Kā prasītājs apstiprināja replikas rakstā un tiesas sēdē, viņa argumentācija šajā ziņā bija vērsta vienīgi uz to, lai apstrīdētu invaliditātes procedūras izbeigšanu, par ko jau bija nolemts apstrīdētajā lēmumā.
- 48 No iepriekš minētā un it īpaši no iepriekš izklāstītā konteksta, kurā tika pieņemts lēmums par atstādināšanu no amata, izriet, ka tajā ir pausta administrācijas galīgā nostāja par disciplinārlietu un netieši, bet noteikti – par invaliditātes procedūru. Tā kā par apstrīdēto lēmumu ir iesniegta iepriekšēja sūdzība par šiem diviem aspektiem, prasība ir jāatzīst par pieņemamu arī tiktāl, cik tā attiecas uz invaliditātes procedūras galīgu izbeigšanu.

Par prasības pamatotību

- 49 Prasības pamatošanai prasītājs izvirza trīs pamatus, kas attiecas, pirmkārt, uz invaliditātes procedūras izbeigšanas prettiesiskumu, otrkārt, uz disciplinārlietas prettiesiskumu un, treškārt, uz Civildienesta noteikumu IX pielikuma 10. panta pārkāpumu.

Par pirmo pamatu, kas būtībā attiecas uz invaliditātes procedūras prettiesisku izbeigšanu

[..]

- 63 Vispārējā tiesa norāda, ka pirmais pamats būtībā ir sadalīts divās daļās, no kurām pirmā attiecas uz labas pārvaldības principa un pienākuma ņemt vērā ierēdņu intereses pārkāpumu un otrā – uz pilnvaru nepareizu izmantošanu.

– Ar pirmā pamata pirmo daļu tiek apgalvots labas pārvaldības principa pārkāpums un pienākuma ņemt vērā ierēdņu intereses neizpilde

- 64 Pirmajā daļā prasītājs apgalvo, ka kopš brīža, kad invaliditātes procedūra jau bija apturēta, tā nekad nav tikusi ne turpināta, ne atsākta un ka tās galīga izbeigšana viņa atstādināšanas no amata brīdī atšķiroties no vienkāršas apturēšanas, kuru bija uzsākusi administrācija. Šajā ziņā prasītājs uzskata, ka *EUIPO* apgalvojums, saskaņā ar kuru disciplinārlietas procedūra un invaliditātes procedūra ir nošķirtas viena no otras un tām neesot savstarpējas ietekmes, neesot atbilstošs un neļaujot pamatot vienkāršu invaliditātes procedūras pārtraukšanu. Taču invaliditātes statusa piešķiršanas procedūras galīgas izbeigšanas dēļ prasītājs šobrīd esot palicis bez minimālajiem iztikas līdzekļiem un bez pensijas. Tādējādi administrācija, liedzot viņam invaliditātes procedūru, acīmredzami neesot rīkojusies, ievērodama pienākumu ņemt vērā ierēdņu intereses, sniegt palīdzību un nodrošināt labu pārvaldību.

- 65 Vispirms, nepastāvot vajadzībai lemt par *EUIPO* izvirzīto iebildi par nepieņemamību, ir jānoraida prasītāja izvirzītais iebildums par dienesta pārkāpuma esamību, ciktāl šis arguments nav pietiekami pamatots, jo prasības pieteikuma 67. punktā viņš ir tikai apstiprinājis šādas kļūdas esamību, neizvirzot nevienu argumentu tā pamatojumam.
- 66 Šajā ziņā jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru pienākums ņemt vērā ierēdņu intereses atspoguļo savstarpējo tiesību un pienākumu līdzsvaru attiecībās starp publiskās varas iestādi un civildienesta darbiniekiem. Šis līdzsvars tostarp nozīmē, ka gadījumā, ja iestāde lemj par ierēdņa situāciju, tā ņem vērā visus apstākļus, kas var ietekmēt tās lēmumu, un tādējādi tā ņem vērā ne tikai dienesta intereses, bet arī attiecīgā ierēdņa intereses. Šis pēdējais minētais pienākums administrācijai ir noteikts arī ar labas pārvaldības principu, kas nostiprināts Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 41. pantā (skat. spriedumu, 2019. gada 16. oktobris, *Palo*/Komisija, T-432/18, EU:T:2019:749, 60. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 67 Turklāt jāuzsver, ka saistības, kas administrācijai izriet no pienākuma ņemt vērā ierēdņu intereses, ir būtiski pastiprinātas, ja runa ir par tāda ierēdņa situāciju, kura fiziskā vai garīgā veselība ir vai var tikt ietekmēta. Šādā gadījumā administrācijai viņa lūgumi ir jāizskata ar īpašu atvērtību (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2021. gada 30. jūnijs, *GW/Revīzijas palāta*, T-709/19, nav publicēts, EU:T:2021:389, 92. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 68 Tomēr, lai arī saprotams, ka pienākums ņemt vērā ierēdņu intereses noteiktos apstākļos, iespējams, var likt iecelēj institūcijai samazināt vai pat atcelt paredzēto sodu, ierēdņa interešu, tostarp viņa veselības stāvokļa ņemšana vērā tomēr nevar liegt šai institūcijai iespēju piemērot sodu, pat ja galvenais sods ir atstādināšana no amata gadījumā, kad fakti ir īpaši smagi un tos nevar attiecināt tikai un pat galvenokārt uz attiecīgā ierēdņa veselības stāvokli (šajā nozīmē skat. spriedumu, 1998. gada 16. jūlijs, *Y/Parlaments*, T-144/96, EU:T:1998:173, 50. punkts).
- 69 Visbeidzot ir jānorāda, ka nevienā Civildienesta noteikumu normā nav paredzēts, ka lēmums par dienesta attiecību izbeigšanu, piemēram, atstādināšana no amata, padara par bezpriekšmetisku invaliditātes procedūru, kas uzsākta, kad ierēdnis vēl bija dienestā. Šajā ziņā Tiesa ir precizējusi, ka pagaidu darbinieka darba līguma izbeigšana nedrīkst nelabvēlīgi ietekmēt Invaliditātes komitejas darba izpildi un iespējamu viņa invaliditātes atzīšanu, kas radusies pirms līguma izbeigšanas, ne arī ietekmēt attiecīgā darbinieka tiesības pēc procedūras, kas uz to attiecas (spriedums, 1992. gada 19. jūnijs, *V./Parlaments*, C-18/91 P, EU:C:1992:269, 40. punkts).
- 70 Šajā lietā nav strīda par to, ka invaliditātes procedūra tika apturēta uz *OLAF* izmeklēšanas laiku un vēlāk netika atsākta un ka *EUIPO* uzskatīja, ka lēmuma par atstādināšanu no amata dēļ spēkā neesamības atzīšanas process ir zaudējis priekšmetu, līdz ar to vairs nebija iespējams to turpināt pēc prasītāja atcelšanas no amata.
- 71 Vispirms jānorāda, kā tas izriet no iepriekš 69. punktā minētās judikatūras, ka nevienā Civildienesta noteikumu normā nav paredzēts, ka gadījumā, ja iestāde ir apturējusi invaliditātes procedūru, kas uzsākta brīdī, kad prasītājs vēl bija amatā, tā nevar turpināties, tiklīdz ieinteresētā persona ir pārtraukusi pildīt savus pienākumus pēc lēmuma par atstādināšanu no amata.
- 72 Turpinājumā ir jākonstatē, ka Vispārējā tiesa sprieduma [*konfidenciāla informācija*] 53. punktā ir precizējusi, ka, lai gan *EUIPO* nebija nekāda pienākuma automātiski apstiprināt Invaliditātes komitejas formulētos secinājumus, novērtējuma brīvība, kas tam ir attiecībā uz Invaliditātes komitejas atzinuma izmantošanu, nevar tam ļaut bezgalīgi un bez pamatojuma atteikties pieņemt lēmumu, pamatojoties uz minētās komitejas atzinumu.

- 73 Tādējādi administrācijai nav pamata apgalvot, ka invaliditātes procedūru, kas uzsākta, prasītājam esot amatā, nevar turpināt tādēļ, ka viņš ir atstādināts no amata. Tieši pretēji – galīgi izbeidzot invaliditātes procedūru, neņemot vērā prasītāja intereses to turpināt, *EUIPO* nav izpildījis savu pienākumu ņemt vērā ierēdņu intereses un ir pārkāpis labas pārvaldības principu. Kā atgādināts iepriekš 66. punktā, gadījumā, ja publiskās varas iestāde lemj par ierēdņa situāciju, tā ņem vērā visus apstākļus, kas var ietekmēt tās lēmumu, un tādējādi ņem vērā ne tikai dienesta, bet arī attiecīgā ierēdņa intereses. Līdz ar to invaliditātes procedūras laikā administrācijai esot bijis jāņem vērā tādas disciplinārlietas esamība, kuras iznākums, iespējams, varētu izraisīt prasītāja atstādināšanu no amata, un, ņemot vērā viņa intereses, vai nu izbeigt invaliditātes procedūru pirms lēmuma par atstādināšanu no amata pieņemšanas, vai arī ļaut to turpināt vēlāk.
- 74 Visbeidzot ir jānorāda, ka Savienības likumdevējs Civildienesta noteikumu IX pielikuma 9. panta ietvaros pats ir vēlējis nodrošināt ierēdņiem vai bijušajiem ierēdņiem, kuri sava vecuma vai veselības stāvokļa dēļ vairs nevar strādāt, ka pat smagāka disciplinārsoda gadījumā, proti, atstādinot no dienesta funkciju pildīšanas, viņi saņems vismaz iztikas minimumu.
- 75 Šo secinājumu par to, ka *EUIPO* nav izpildījis savu pienākumu ņemt vērā ierēdņu intereses un ir pārkāpis labas pārvaldības principu, neatspēko tā arguments, saskaņā ar kuru prasītājam esot bijis pienākums saprātīgā termiņā iesniegt administrācijai lūgumu, lai tā atsāktu invaliditātes procedūru. Pirmkārt, kā izriet arī no sprieduma [*konfidenciāla informācija*] 53. punkta, šādai ierosmei bija jānāk no iestādes, nevis no prasītāja.
- 76 Otrkārt, no Civildienesta noteikumu 59. panta 4. punkta vispārējās sistēmas izriet, ka tad, kad iecelējinstiūcija uzsāk invaliditātes procedūru, vērsties Invaliditātes komitejā saistībā ar ierēdņi, kura slimības atvaļinājumi triju gadu laikā kopumā pārsniedz divpadsmit mēnešus, tai vēl jo vairāk ir jāatsāk apturētā procedūra un tā jāizbeidz.
- 77 Pamatojoties uz iepriekš minētajiem apsvērumiem, ir jāapmierina šī pamata pirmā daļa un līdz ar to, nelemjot par otro daļu, kas attiecas uz pilnvaru nepareizu izmantošanu, apstrīdētais lēmums ir jāatceļ, ciktāl ar to ir galīgi izbeigta invaliditātes procedūra.

[..]

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀ TIESA (pirmā palāta)

nospiež:

- 1) Atcelt Eiropas Savienības Intelektuālā īpašuma biroja (*EUIPO*) 2019. gada 14. marta lēmumu, ciktāl ar to tika galīgi izbeigta IB invaliditātes procedūra.**
- 2) Pārējā daļā prasību noraidīt.**
- 3) Katrs lietas dalībnieks sedz savus tiesāšanās izdevumus pats.**

Kanninen

Póltorak

Stancu

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2021. gada 13. oktobrī.

[Paraksti]